

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MODERN PALACE

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Gaston Martens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.560

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MODERN PALACE* op te voeren moet de naam van auteur *GASTON MARTENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/0220/005
ISBN- 978- 90-385-01260

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Erven Gaston Martens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(6 dames - 6 heren)

ISIDOOR DE MULDER :
CHLOTILDE, zijn vrouw :
BARONES MILLY DE WEIDE :
BARON DE BOELAKEN :
TAF, dansleraar :
ERVORAN, bankier :
VANDRIE, beeldhouwer :
SUZY D'ALONE :
MEVROUW WANCKMAN :
SOFIE, de meid :
MANON, soubrette :
EEN MAJORDOME :

DECOR

Salon van De Mulders appartement in Modern-Palace te Brussel. Rijke meubilering, parvenuachtighen modern. Deuren links, rechts en achterplan. Op de tafel, die in een hoek geschoven is: radio of fonograaf.

Het stuk speelt rond 1929 in Brussel.

EERSTE BEDRIJF

(Moderne muziek. Isidoor en Chlotilde dansen. Taf staat aan tafel. Hij ziet er uit als een verarmde dandy, die sterk geleefd heeft: het gezicht is bleek, de lippen enigzins grof. Hij is ultra modern gekamd, geschminkt, gepoeierd en gekleed. Nu wordt hij gewaar dat dansers buiten de maat vallen.)

TAF : Oh... Oh !... Nee, nee !... Mis !

ISIDOOR : *(Type van een welgedane levendige heer van te lande. Hij bloost geweldig, heeft grijzend haar en een puntbaardje. Zware horlogeketting en ringen.)*
Nondedomme ! *(laat Chlotilde gaan)*

TAF : Madame. *(Vangt haar op, danst gepast en zeker, haar dwingend naar zijn gang.)*

ISIDOOR : *(grommend)* Tedomme. *(Speelt zijn jas uit. Gaat aan tafel, kijkt naar de dansers, klapt in de handen om de maat te scanderen.)* Goed, madam, goed !...
Ta,,taderatata, ta... dzing, dzing... Stop !! *(muziek is uit)*

TAF : *(buigend)* Dank u, mevrouw.

ISIDOOR : Vrouw, ge begint den truk te krijgen.

CHLOTILDE : *(Is de waardige ega van Isidoor. Het kleding is te lang en niet modieus van lijn en van kleur. Ze gaat zwaar aan juwelen.)* Gij ook, Isidoor.

ISIDOOR : Nog tien lessen, en ge kunt dansen lijk een marionette niewaar, prefesser ?

TAF : Mijnheer De Muldère? de dames zijn zo handig...

ISIDOOR : Dat ze ons zelfs baas zijn met de voeten. *(lacht)*

TAF : Zeer fijn.

ISIDOOR : Zeg, Chlotilde, ze moesten nu ons nekeer zien van op ons oude prochie: Isidoor De Mulder en zijn vrouwe, bezig met danslessen te pakken op de negenste statie van de Modern-Palace te Brussel.. Ze zouden achterwaartsom op hunnen buik vallen. *(maakt danspassen)*

CHLOTILDE : *(lachend)* Maar Isidoor.

TAF : Ja, dat zijn nog primitieve mensen... Hoe u daar zolang kunnen wonen hebt, mijnheer De Muldère... Ik begrijp het niet.

ISIDOOR : Ik ook niet.

CHLOTILDE : En ik... We wonen nu drie niaanden in ons appartement, en ik ben het zo gewoon: 't is alsof ik heel mijn leven in Brussel gewoond heb... Passeerde week ben ik met onzen otto naar ons oude prochie nekeer gereden... Ik bekende mij niet meer : ik zag geen huizen meer staan, ze waren zodanig klein...

ISIDOOR : Molshopen...

CHLOTILDE : En de mensen, ik weet niet, ik vond ze zo kleingeestig: ge kunt er niet meer mee spreken.

TAF : Weet u wat, mevrouw: u moest ze eens inviteren op een thé-dansant. Dat zou plezierig kunnen worden.

ISIDOOR : Thé-dansant, wat is dat ?

CHLOTILDE : Maar dat is thee geven, Isidoor.

TAF : Juist mevrouw... Zo iets werd reeds gedaan van voor tweehonderd jaar. Vele van die thees zijn zelfs beroemd gebleven. Het komt eigenlijk neer op een vergadering van voorname mensen... Iedere week wordt daartoe een dag voorbehouden. Dat is de hoogste chic.

ISIDOOR : Dan moeten wij dat ook doen. .

CHLOTILDE : Natuurlijk.

ISIDOOR : Maar waarom geen kaffie geven ?

TAF : Koffie wordt niet meer gebruikt door voorname mensen.

CHLOTILDE : Wist ge dat niet, Isidoor ?

ISIBOOR : Jammaar ja, al goed: maar wie zouden we vragen ?.. We kennen hier om zo te zeggen niemand.

TAF : Kennissen en vrienden krijgt u genoeg, mijnheer De Muldère... Maar alles moet een begin hebben, nietwaar ?... Ik kan u misschien wel helpen: ik zou enige vrienden kunnen inviteren, met hun dames— Als het u aangenaam kan zijn, wel te verstaan.

CHLOTILDE : Zeker, zeker.

ISIDOOR : Maar goed volk.

TAF : Natuurlijk, mijnheer De Muldère... Maar dan zou ik er ook op staan dat ze hier alles tip-top in orde vinden... Neem me niet kwalijk mevrouw, maar uw meid, bij voorbeeld, zij kan wel een heel braaf mens z|ón, maar ik twijfel er aan of ze iemand behoorlijk kan ontvangen.

CHLOTILDE : Sofie is al vijf en twintig jaar bij ons...

TAF : Maar mevrouw, ver van mij het gedacht dat u ze weg zoudt sturen! ... God beware me !— In haar genre is ze een schat ! Ze moet hier blijven!... Maar daarbij moest u een gestyleerde meid hebben, een soubrette, pour la bonne tenue de la maison... En op de dagen dat u ontvangt, een knecht in kledij.

ISIDOOR : Is dat te krijgen ?

TAF : Zeker is dat te krijgen... Ik ken er een, een gewezen acteur, met un accent: u moest hem eens de namen horen afroepen van de gasten... Hij doet niet anders : hij is bekend in alle rijke huizen.

ISIDOOR : Vraag hem maar.

TAF : En hij heeft een dochter die soubrette is... Moest die vrij zijn ... Een perel, mevrouw.

CHLOTHILDE : Wilt ge u nekeer informeren, meneer de prefesser ?

TAF : Met genoegen, mevrouw. *(geklop)*

ISIDOOR : Ja !

SOFIE : *(Op met proviandmand. Ze lijkt er een goedge meid uit van te lande, zwarte kleren, zwart mutsje, witte schort. Naar adem snakkend)* Madam, ik... 'k zal er nog... mijn dood aan halen.. Kijk nekeer... hoe dat 'k naar mijnen asem moet snappen... Den ophaalbak stond daar weeral niet. *(Isidoor proest van het lachen.)*

TAF : Qu'est ce qu'elle dit?

ISIDOOR : Ze spreekt van den assenseur... Waarom hebt ge op 't knopke niet gedogen?

SOFIE : Ik en durve niet menere, met al dien elektriek... Ik ben benauwd dat er iets zou springen... *(gelach)* En den inspirateur en gaat ook niet.

TAF : Inspirateur ?

ISIDOOR : Dat is den aspirateur.

TAF : Oh, voor de tapijten !

CHLOTHILDE : Kom, Sofie, ik zal nekeer mee gaan. *(af met meid)*

TAF : *(lachend)* Den inspirateur, die is kostelijk... *(buigend)* Mijnheer De Muldère, permitteert u, mon petit compte ?

ISIDOOR : Zeker, zeker, liever nu dan later: ik hou niet van lange rekeningen... *(lezend)* Zeventien lessen aan... Ik zal nekeer kijken. *(neemt zakboekje. Het is Taf aan te*

zien dat hij het zakboekje verwenst.)

ISIDOOR : Niet t'akkoord, prefesser, niet t'akkoord: ik vind maar veertien lessen.

TAF : Veertien ?

ISIDOOR : Ja, veertien.

TAF : Neem me niet kwalijk, mijnheer De Muldère, maar u zult mis zijn.

ISIDOOR : Ik ben niet mis, ik ben nooit mis: ik teken altijd alles aan... Wil ik u de juiste datems zeggen ?... De vierden, de...

TAF : Je ne comprends pas... U permitteert ? (*krijgt rekening terug*) Oh maar, toch wel, toch wel, ik heb het !... Kijk hier, de zeven en de vier, ze gelijken zo goed op elkaar, ik heb ze verwisseld... U zult gelijk hebben, mijnheer De Muldère... Excusez-moi... U betaalt me veertien lessen...

ISIDOOR : t'Akkoord. (*neemt geld*) ... Hier... Gepast, hé ?... En teken af. Hier is een pen.

TAF : Merci bien, monsieur De Muldère, merci beaucoup. (*heeft getekend*) U zijt werkelijk een zakenman, u zijt van een exactitude... 't Verwondert me niet dat u het zover gebracht hebt... U zijt een self-made man.

ISIDOOR : Hoe zegt ge ?

TAF : (*met sterk Engels accent*) Self-made man... Een man die zichzelf gemaakt heeft.

ISIDOOR : Zich... zichzelf ?

TAF : Dat is een man, die door de kracht van zijn wil, door zijn intelligentie en door zijn werkkraft er bovenop gekomen is... Zulke mannen interesseren me geweldig... Graag zou ik u uw levensloop horen vvertellen; als het niet indiscreet is, wel te verstaan.

ISIDOOR : Bah neen 't.

TAF : Ik heb juist nog een uurtje tijd... Eén van mijn leerlingen is naar Cannes vertrokken Wat een gezegend land: Frankrijk... De helft van mijn cliënten zitten te Cannes of te Menton... En u, mijnheer De Muldère ?

ISIDOOR : Ik zou er ook al lange zitten; maar onder ons, hé ! Er is iets dat ons tegenhoudt: ik en mijn vrouwe, we kennen te weinig hoog Frans.

TAF : Hoe spijtig: un homme comme vous.

ISIDOOR : Nespa ?!... Maar ja, ik ben met geen beurze geldstukken aan mijne nekke geboren, vour saveej !... Ik heb geen scholen gedaan Ze n'ai pas fait... Al 't

Frans dat ik ken, heb ik zelf geleerd, aan mij... Maar ik zou nog willen leren, ah wie. *(trekt zijn jas aan)*

TAF : Ja ?!... Ik heb een systeem, mijnheer De Muldère, systeem waarmee ik reeds vele heren en ook dames heb geholpen... Weet u wat: u spreekt Vlaams en Frans dooreen: u zegt frazen in het Frans, andere in het Vlaams, zoals het u gemakkelijkst voorkomt... De hoge burgerij uit Vlaanderen spreekt niet anders. Maar in de grond is dat zeer primaire... Daarom moet dat voor u een eerste étape zijn, want later... Wil ik u wat zeggen: ik, bij voorbeeld, ik spreek steeds zuiver Vlaams... Weet u waarom ? Om die taal aan te leren ! Want de Vlamingen, mijnheer De Muldère, of liever, de Flaminganten, oui, ces sales flamingants, ik kan ze niet uitstaan: ce sont de mauvais patriotes et pas chic du tout, 't zijn boeren... Maar anders, ze zijn bezig met heel het land te veroveren... Ik ben overtuigd dat het, van toekomstig jaar af, hier te Brussel, zeer voornaam zal staan, zuiver Vlaams te kunnen spreken... En ik wil vóór zijn, ik ben altijd voor... Maar ü moest nog eerst goed Frans leren... *(glimlachend)* En vertel me nu, als je blijft, mijnheer De Muldère, vertel me uw levensloop, naar mijn systeem... Ik zal u corrigeren, als het fautief is... Vous permettez ?

ISIDOOR : Ah owie.

TAF : Pardon... Oui.

ISIDOOR : Wie.

TAF : C'est ça.

ISIDOOR : Eh bien, mon papa, hé, ca c'était un brave mens, vous saveej, et il avait un mouling.

TAF : Très bien.

ISIDOOR : Wie... Quand z'étais trent ans, mon papa, il allait mort, ja, hij ging dood en hij liet mij de meulen. Mais ze n'avais pas d'arzent, gene knop, paree que z'avais encore twee broers die moesten delen... Et ze devais marier avec ma fame, wie, wie, ik moest met Chlothilde trouwen, pour prendre sur le moulin, om de meulen te kunnen overpakken... Compreneej ?

TAF : Parfaitement, monsieur De Muldère.

ISIDOOR : Z'avais donc le moulin, et moa travaller avee ma fame, lijk een beeste, maar 't was lastig, zulle !... Et pour plus encore te winnen, z'avais commencé a battre

huil, ja, 'k was beginnen olie slagen... Mais alors, sur le non-attendu, op 't onverwachts c'était le guer.

TAF : La guerre.

ISIDOOR : Ah wie, la guer... Den oorlog... Alors ze dis comme pa a Chlothilde: fame, c'est mentenang pour le dessus ou pour le dessous, van boven of van onder... Et qui que z'ai fait: z'ai fraudé, fraude, dat de stukken er af sprongen... Z'ai fait du huil, olie gemaakt, met hele vaten... Com pa les Bosses ne l'avaient pas, hé ! Et ze n'ai zamais été pris, nooit gepakt: z'ai asseté tous les Bosses.

TAF : En u zijt niet gedecoreerd ?

ISIDOOR : Nee, nog niet... Et comme ça, hee ! après le guer, e, la guer, z'avais de l'arzent, vele... En wat heb ik gedaan: met dat geld, z'ai asseté, z'ai asseté des sols.

TAF : Des soldes ?

ISIDOOR : Neenee, des sols: gronden !

TAF : Ah ! Des terres.

ISIDOOR : Wie wie, et des maisons... Et z'ai vendu, en were verkocht, et ça m'est bien tombé avec... Ah wie, 't is mij zodanig meegevallen, que six mois en avant, ze dis comme pa a ma fame: Chlotil- de, kinders hebben we niet, et nou sommes een beetje meer dan vijftig jaar...

TAF : Pas possible ! U zijt geen vijftig jaar !

ISIDOOR : Wie wie, plus !... Dat zoudt ge niet zeggen, hé ?

TAF : Ik ben er veertig, en ik zie er ouder uit dan u !

ISIDOOR : Ze sais bien: ze suis bien conserveej... Dat zeggen ze allemaal... Alleej, ze dis donc a ma fame: travallé assez, mentenang nous allons vivre sur nos corentes.

TAF : De nos rentes.

ISIDOOR : Wie wie, pa ze voulais sust dire... (*geheimzinnig*) Mais ce que ze veux encore faire, pour le dernier, voor 't laatste ! Ze veux asseter, dans mon villaze, le sateau !

TAF : Het kasteel ?

ISIDOOR : Wie, 't kasteel van den baron. Ça-c'est mon sonz. 't Is mijnen droom. Et ze l'ai déza sous mon poing, le sateau, onder mijn poten, il dire en Flamand.... Et

mossieu le baron, hij zal mij schone komen spreken, moa, et pendant le guer, sais-tu ce qui disait : que z'aurai encore été si pover, que ze n'avais pas encore un clou pour frotter a mon derrière... Pot verdomme.. Paree que qa ze n'ai pas oublié, vous saveej ! Ça viendra encore sur le plancher... Si pover... Aveej vous vu mon acht cylinders ?

TAF : Votre voiture ?... Mais elle est superbe !

ISIDOOR : Ah wie, tu vois l'aussi.

TAF : Laat me zelfs zeggen, mijnheer De Muldère, dat uw auto te schoon is... Nu zult u me kwalijk nemen... Jawel jawel, mijnheer De Muldère, want wat ik u nu zeggen zal, is zo gedurfd, het is misschien wel van mijnentwege een gemis aan tact: maar u intéresseert me geweldig, en ook, ik geloof dat u er mij later zult om bedanken... Mijnheer De Muldère, uw voiture is te mooi voor u ?

ISIDOOR : ?

TAF : Begrijp me goed: niet te mooi voor u zelf, voor de sterke self-made man, nee, zo bedoel ik het niet: maar te mooi voor wat u er uit ziet... Pardonnez moi ma franchise, monsieur De Muldère, mais vous n'êtes pas a la page.

ISIDOOR : La paze ? Wat ?..

TAF : U zijt niet naar de mode, mijnheer De Muldère.

ISIDOOR : Hoe ?.. Mijn kostuum is van den beste kleermaker van Deinze.

TAF : Dat is mogelijk, mijnheer De Muldère, maar die mens kent geen lijn: hij is een knoeier... U hebt fortuin, mijnheer De Muldère, en u wilt genieten van uw fortuin: u woont in Modern-Palace, u hebt een prachtig appartement, u hebt chauffeur, een voiture van dertig paarden; u leert dansen, u gaat naar theater, kinema... en u draagt een slechtgesneden kostuum, een baard, die u daarbij nog veroudert... (*hoofdschuddend*) Monsieur De Muldère.

ISIDOOR :... (*plots*) Verdomd !

TAF : (*schrikkend*) Pardon, zo...

ISIDOOR : Geen pardon ! Ge hebt gelijk, stinkend gelijk.

TAF : C'est pourquoi je vois l'ai dit, monsieur De Muldère.. Die baard hoe is 't mogelijk, voor een intelligent man zoals u !... En uw haar... Une si belle tête si vous vouliez.

ISIDOOR : Moa ?

TAF : Mais oui... Mijnheer De Muldère, mag ik u een raad geven ?

ISIDOOR : Haast u.

TAF : Hiernevens hebt u een chic confectiehuis: Dardème... U koopt u daar een gekleed kostuum, ja, u vraagt un costume habillé, un col a la mode, cravate in discrete tonen... Dat is één...Twee: hier in Modern-Palace, op het twaalfde, maar dat weet u ! hebt u een kapper... Mijnheer De Muldère, doe me 't genoeg, of liever, nee, doe mevrouw het genoeg...

ISIDOOR : Mijn vrouwe ?

TAF : Wel zeker ! Zou dat geen surprise zijn voor mevrouw ? Een aangename surprise ? Ze zou u niet herkennen.

ISIDOOR : Dat... dat is een gedacht... Maar eh, peist ge dat die mode mij zal staan ?

TAF : Zonder twijfel, mijnheer De Muldère Later zult u me zeggen dat het u spijt dat u het niet vroeger gedaan hebt.

ISIDOOR : ...Chlothilde... Ze zal heur ogen opentrekken... Niets zeggen, hé ?... Blijf hier, en hou ze wat aan den babbel.

TAF : Wacht, ik ga kijken of er geen onraad is... Niemand. Haast u. (*Isidoor, vinger op de mond leggend, af. Spottend lachend*) Mossieu De Muldère.

CHLOTILDE : (*Op met Sofie, die de stofzuiger draagt*) Isidoor... Hij is weg ?

TAF : Mijnheer is om een dagblad gelopen, mevrouw.

CHLOTILDE : Den aspiratuer is uit zijn haken...

TAF : Permitteert u, mevrouw ?.. Ik heb enige noties van mekaniek... Dank u, Sofie... (*heel gewoon*) Ik heb het... Hebt u geen schroevendraaier ? Un tournevis, madame ?

CHLOTILDE : Nee, meneer... Zou een mes ?...

TAF : Ik zou het breken, mevrouw... Zoek niet... Ik loop er mee bij de conciërge. Ik neem de lift... Twee minuten. (*vlug af*)

CHLOTILDE : Hij is danig gediensig.

SOFIE : Te gediensig, medam... En hij kan veel te schone klappen... Medam, ik kan er niets aan doen, maar die vent, hé ik betrouw hem nie.

CHLOTILDE : Maar Sofie !

SOFIE : Hij is veel te beleefd... En ook, hij heeft ogen die mij niet aanstaan... En hij kan alles, weet alles... Den inspirateur daar hij had hét seffens, hé... En ook, nen

here, die zijne kost moet verdienen met te dansen, dat en gelijkt ook al niét vele, hé !

CHLOTILDE : (*half lachend*) Waarom niét, Sofie ?

SOFIE : Waarom niet ? Zeg mij nekeer, medam, wat zegt menere daarvan, 'als ie, die perfesser, als-ie met u danst, en u zo dichte bij zijn herte trekt, dat de'r niet deure ziet ?

CHLOTILDE : (*lachend*) Maar hij zegt er niets van !.. Hij is er bij ! En ook, dat zijn de dansen naar de mode.

SOFIE : Een schone mode... In onzentijd waren de dansen schone en deftig... Maar nu, ze staan daar tegen malkaar geplakt lijk hetekoeken, en ze trampelen lijk verwaaide kiekens... Moesten ze weten hoe lelijk dat ze doen.

CHLOTILDE : Wat wilt ge, Sofie ? 't Is de mode... We moéten mee met onzen tijd.

SOFIE : Ja, met onzen tijd... Gij kunt dat nog, medam, gij zijt nog jong... Maar ik, ik ben tenden de zestig jaar... (*met klimmende ontroering*) Ware 't niet dat ik al zolange bij u ben, en dat ge zovele voor mij gedaan hebt... Och, medam, ik kan 't hier niet geweune worden, ik lope verdoold in die grote stad, in dees groot huis... Al die mensen die ik niet kenne, en die mij voorbijlopen zonder goên dag of goên avond te zeggen... Ik kan 't hier niet geweune worden, medam.

CHLOTILDE : Toetoe, 't is nog vroeg ook Sofie.

SOFIE : Nee nee, medam, 't en is niet vroeg: achter drie maanden... Maar ja, ik gevoel heb wel: nen ouden boom wil niet verplant zijn... Nooit zal ik ons oude prochie kunnen vergeten.

CHLOTILDE : Maar we zullen daar nog gaan, Sofie !

SOFIE : Voor nen dag, op en weg... Och, medam, waarom zijn we naar Brussel gekomen ?

TAF : (*op*) Et voila, madame.

CHLOTILDE : Hoe ?... Is-ie al gemaakt ?

TAF : Zeker, mevrouw. Alsjeblieft, Sofie, nu kunt ge inspireren zoveel ge wilt. (*Sofie af.*)

TAF : Wilt u dansen, mevrouw ?

CHLOTILDE : ...E...nee, nee, meneer is hier niet... En ook, ik ben al rood geneeg.

TAF : Dan moet het poederdoosje voor den dag komen, mevrouw.

CHLOTILDE : Poederdoosje... Ik heb geen poederdoosje.

TAF : Geen ?... U wilt me in 't ootje nemen, mevrouw : een dame zonder poederdoosje dat bestaat niet meer.

CHLOTILDE : 't Doet, 't doet, meneer de perfesser, mensen van mijnen ouderdom...

TAF : Ah non ?

CHLOTILDE : Gebruiken dat niet.

TAF : Die dames hebben ongelijk, mevrouw. 't Is juist dan dat ze 'r wel zouden moeten gebruiken... Maar spreekt u alstublieft niet van ouderdom: u zijt nog zo jeugdig-blond...

CHLOTILDE : (*geveleid*) Ah ja, ik heb al zoveel grijs haar.

TAF : Ik protesteer mevrouw... Ik heb zoveel met u gedanst, u dus van dicht bij gezien, maar uw eerste wit haartje heb ik nog niet gevonden... Zeker ! ... U moet u nu niet ouder maken dan u zijt! .. En dat doet u, mevrouw: u draagt nog lang haar...

CHLOTILDE : Ge zoudt toch niet willen, dat ik, op mijnen ouderdom, met kort haar zou lopen ?

TAF : Waarom niet, mevrouw ?... Er zijn dames van tachtig jaar die het doen ! ... Dat hebt u toch ook reeds gezien ?!... En het staat hen goed ! Het maakt iedere dame tien, vijftien jaar jonger ! Laat me u zeggen, mevrouw, deze tijd is voor de vrouwen een gulden periode... Nooit, vanaf den tijd der Grieken, zijn ze mooier geweest... Het kleed van vandaag onderlijnt de vrouwelijke schoonheid, ik durf zeggen, dat de aanblik van de vrouwen, op heden, voor ons mannen, een aesthetisch genot uitmaakt... Maar dan moeten ze ook naar de mode zijn !

CHLOTILDE : Al goed, meneer de perfesser, ge spreekt daar heel schoon over, maar wat zou mijne man daarover zeggen, Isidoor ?

TAF : Mevrouw De Muldère, de mannen hebben niets liever dan dat hun vrouwen naar de mode zijn, en er jong uit zien... Dat kan niet anders... En ik ben overtuigd, mèèr nog, ik weet beslist, dat mijnheer uw man niets liever zou hebben dan dat u a la page zoudt zijn.

CHLOTILDE : Hoe weet ge dat ?.. Heeft-ie misschien iets gezeid ?

TAF : Maar mevrouw, uit enkele woorden, gezegden, kan ik die overtuiging opdoen ! Vast en zeker... En ook, denk eens aan, mevrouw: er wonen zowat een duizend

mensen in Modern-Palace, neem dus vijfhonderd dames. Ik durf wedden dat mijnheer nog de eerste moet ontmoeten die er niet modern uitziet.

CHLOTILDE : Dat... dat is waar.

TAF : Mevrouw, ik heb een geniaal gedacht, une idee lumineuse : faites a Monsieur votre mari la plus grande, la meilleure surprise de sa vie: voor hem komen te staan, verjongd van vijftien jaar.

CHLOTILDE : Maar eh, zijt ge wel zeker ?

TAF : Maar mevrouw, dat weet u toch ook ! Zo goed als ik zelf !...Neem de lift, mevrouw, en nevens de Palace hebt u de salon de coiffure: Gaston... Die Gaston is een persoonlijke vriend, et très calé, le bonhomme: eerstkomende maand opent hij un institut de beauté... U gaat dus bij hem, en u hoeft alleen maar te zeggen dat u komt vanwege Taf. Hij zal u een hoofdje maken, mevrouw. *(klakt met de tong)* En dan vraagt u ook une séance de schmink en daarna, mevrouw, een coupure aan de rokken, dat zal u nog meest verjongen. En dan komt u af, gewoonweg... Il en fera une tête, monsieur De Muldère.

CHLOTILDE : Ik weet waarlijk niet...

TAF : J'en prends toute la responsabilité, madame... Comment donc, votre femme vous revient, rajeunie de vingt ans...

CHLOTILDE : Jonger zal ik er wel uitzien...

TAF : Wil ik geloven.

CHLOTILDE : Hij heet Gaston, nietwaar ?

TAF : Jawel mevrouw, .. En met mijn groeten, alstublieft, van Taf.. Je suis son intime.

CHLOTILDE : ... Hewel, ja, ik zal 't maar riskeren.

TAF : Bravo mevrouw.

CHLOTILDE : Maar gij staat borge... Ik zal Sofie doen komen, ge kunt een glazeke porto drinken. *(belt)*

TAF : *(protesterend)* Mais, madame.

CHLOTILDE : Intussen zal Isidoor hier zijn... Weet ge wel, meneer, dat ge mij blij gemaakt hebt, blij en... en een beetje benauwd.

SOFIE : *(op)*

CHLOTILDE : Sofie, ge kunt een glazeke porto halen voor meneer de perfesser. Ik moet nekeer weg, ja, ik zal maar een klein kwartierke weg zijn. *(af)*

SOFIE : Ja, medam. (*zet tafel in midden*)

TAF : Sofie... dat is zeker wel een brave madame ?

SOFIE : Stijf brave.

TAF : En mijnheer, die is toch ook braaf ?

SOFIE : Stijf brave.

TAF : En rijk ?

SOFIE : Stijf rijke.

TAF : (*Wordt gewaar dat Sofie niet goed mee wil*) Ghe... (*gaat toch door*) Om zo te leven: auto, chauffeur...

SOFIE : En danslessen, porto, dat kost geld... (*de bel gaat*) Meneer, wilt ge mee komen naar de keuken ?

TAF : De keuken ?

SOFIE : Ja... Als ik de mensen hier moet binnenbrengen... Haast u, alstublieft. (*af*)

TAF : Ja, ik kom. (*Neemt muziektroestel*) Stomme boerenmeid.

SOFIE : (*opent de deur*) Alstemblieft, meneer de baron.

BARON : (*Op. Hij steekt in een versleten jagerspak. Bruin slap hoedje. Afgeleefde trekken. Geweldig grote grijze wenkbrauwen en snor. Hij is klein en stijf in de benen. Ondanks zijn sjofel voorkomen, gaat er van hem toch een zekere voornaamheid uit. Met lichte buiging*) Pardon.

TAF : Pardon, monsieur. (*af*)

SOFIE : Zet u, meneer den baron, zet u... Meneer is suste weg, en medam ook, maar ze zullen seffens were zijn. Ge hebt ons zeker niet gemakkelijk gevonden ?

BARON : Oui, toch wel, oui.

SOFIE : En hoe is 't nog op ons prochie, meneer den Baron ?... Is er geen nieuws ?

BARON : Non, non. Er is geen nieuws. Er zijn niet veel haze.

SOFIE : Ah ! 't Wild zal diere zijn.

BARON : Ja... Hoe gaat meneer en madam ?

SOFIE : Oh goed, meneer den baron, goed... Zij zijn 't al goed geweun hier, ik niet, nee, ik en jonne mij hier niet... Maar meneer en medam wel: ze rijden mee den ottemebiel, ze gaan naar den tiater, naar de sinema, de danszalen. Ze leren zelfs zelve dansen.

BARON : Oh zo.

SOFIE : Ja... Dien here, die ge daar gezien hebt, dat is den dansperfesser.

BARON : Ah !

MILLY : *(Na even geklopt te hebben, komt Milly binnen. Ze is een gezonde, jonge, mooie vrouw, fijn gekleed, en toch niet gedistingeerd.)* Pardon.

SOFIE : Eh... medam, hoe komde gij binnen ?

MILLY : *(vriendelijk)* De deur van de vestibule stond open. Ik klopte, er kwam niemand, en zo...

SOFIE : Open ?.. Ik wil nekeer weten...

BARON : Sofie... Ik... Dat is madame de barones de Weide.

SOFIE : Een... een baronesse ?!

BARON : Ja... Wil gij zo goed zijn ?... Madame zou mij wille spreek.

SOFIE : Zeker, zeker, meneer den baron. Ik... ik ga weg, ja. *(af)*

BARON : : Milly, comment oses-tu ?.. Ou'est ce que tu viens faire ici ?

MILLY : Wel verdimmelingen... Zoudt ge nu niet dood vallen ?.. Mijnheer vraagt wat ik kom doen.

BARON : Ieder maal gij Vlaams spreek, mag ik denke dat het gemeen zal zijn.

MILLY : Gemeen ?!... Gij oude gemene rakker... Ik zal nooit zo gemeen kunnen doen als gij... En ook, als ge mij zo gemeen vindt, waarom hebt ge mij dan genomen als maitresse ?

BARON : Had ik maar gewete.

MILLY : Ja, zo gaat het altijd met die oude gemene loeders: had ik maar gewete... Ze zijn vijf en zestigjaar oud, en op, te pulver op... Maar ja, je suis le baron un tel, en ze beloven u heel de wereld en nog... Ze profiteren van uw jeugd en uw schoonheid, ge geeft alles wat ge maar geven kunt, en zij geven u: zero..

BARON : Comment ?!... Ge heb mij geruineer, entièrement rui...

MILLY : Ik ?.. Nonde !... Ge hadt niets !... En ik heb u in geen drie weken gezien, ge antwoordt niet op mijn brieven... Ik zit zonder een cent... Wilt ge mij den trottoir opjagen ?.. Maar dan zal ik schandaal maken, daar moogt ge op rekenen.

BARON : *(met bittere glimlach)* Skandaal... Dat kunt gij... Ik kan nog een beetje eer verlieze; maar anders... Milly, ik wil nu eens oprecht zijn: ik kan u nieks meer geef.